ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **T. F.**, zast. Mgr. Evou Hanzalovou, advokátkou se sídlem Nad Šárkou 766/58, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, č. j. 8 A 199/2017 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č. j. MV-118465-4/SO-2017. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-9685-45/TP-2015, kterým správní orgán I. stupně podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť stěžovatelka nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

[2] Stěžovatelka pobývá na území České republiky od roku 2007, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Dne 10. 6. 2015 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, ke které doložila pracovní smlouvu (podle této smlouvy měla od 1. 1. 2013 vykonávat balící práce pro Družstvo BENIX v rozsahu 20 hodin týdně za hrubou mzdu 4 000 Kč), potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce leden až březen 2015 (v tomto období činil čistý příjem stěžovatelky 2 500 Kč/měsíc), nájemní smlouvu (podle které činí její výdaje na bydlení částku 2 500 Kč), přehled vyplacených dávek státní sociální podpory vydaný Úřadem práce České republiky (dle tohoto přehledu pobírala od května 2014 rodičovský příspěvek).

[3] Správní orgán I. stupně žádost stěžovatelky rozhodnutím ze dne 10. 5. 2016, č. j. OAM-9685-13/TP-2015, zamítl podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatelka závažným způsobem ohrozila bezpečnost jiného členského státu Evropské unie (dle sdělení Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce, byla stěžovatelka odsouzena Krajským soudem Jaroslaw pro trestný čin padělání dokladů podle čl. 270 § 1 polského trestního zákoníku). Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, č. j. MV-85222-5/SO-2016, k odvolání stěžovatelky rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[4] Správní orgán I. stupně následně stěžovatelku (prostřednictvím jejího zástupce – advokáta) výzvou ze dne 2. 11. 2016, č. j. OAM-9685-20/TP-2015, vyzval k odstranění vad žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť stěžovatelka nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ve výzvě uvedl, že pro účely vydání povolení k trvalému pobytu zkoumá příjmy žadatele a společně s ním posuzovaných osob - tou je v případě stěžovatelky její syn M. F. (nar. X, st. přísl. X). Čistý příjem žadatele o vydání povolení přitom musí být vyšší než součet částek životního minima cizince a osob s ním posuzovaných a nákladů na bydlení. Správní orgán I. stupně také v této výzvě uvedl, jaké doklady slouží k prokázání příjmu v případě závislé práce i v případě samostatné výdělečné činnosti. Stěžovatelkou předložené doklady přitom neprokazovaly, zda je její aktuální příjem dostatečný, stálý a pravidelný. Na tuto výzvu reagovala stěžovatelka podáním ze dne 14. 11. 2016, ke kterému dodala přehled vyplacených dávek státní sociální podpory za období od 1. 7. 2016 do 31. 8. 2016 (v tomto období pobírala rodičovský příspěvek ve výši 4 480 Kč měsíčně), znovu předložila nájemní smlouvu a dodala také faktury č. 1/2016, 2/16 a 3/16, ze kterých vyplývá, že v měsících červenec – říjen 2016 vykonávala pomocné a úklidové práce jako osoba samostatně výdělečně činná.

[5] Po předložení uvedených dokladů správní orgán I. stupně znovu stěžovatelku vyzval k doložení příjmů, a to výzvou ze dne 2. 12. 2016, č. j. OAM-9685-24/TP-2015, ve které stěžovatelce sdělil, že z předložených faktur není možné zjistit výši čistého příjmu, tedy příjmu po odečtení povinných plateb na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, příp. plateb na veřejné zdravotní pojištění. Proto stěžovatelku vyzval, aby doložila doklad z Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti. Na tuto (v pořadí druhou) výzvu reagovala stěžovatelka e-mailem dne 14. 12. 2016, ke kterému doložila pouze faktury za úklidové práce č. 2/16, 3/16 a 4/16.

[6] Správní orgán I. stupně následně stěžovatelce zaslal třetí výzvu k odstranění vad žádosti (výzva ze dne 9. 2. 2017, č. j. OAM-9685-33/TP-2015), ve které znovu uvedl, že předložené faktury nelze považovat za doklady o zajištění prostředků, neboť prokazují obrat bez nákladů na dosažení příjmů (neprokazují čistý příjem). Zdůraznil, že je dále nutné předložit platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016. Na to stěžovatelka zareagovala podáním ze dne 14. 4. 2017, ke kterému doložila přehled vyplacených dávek státní sociální podpory (rodičovského příspěvku), a podáním ze dne 12. 5. 2017, ke kterému doložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2016.

[7] Výzvou ze dne 8. 6. 2017, č. j. OAM-9685-40/TP-2015, správní orgán I. stupně stěžovatelku opětovně (počtvrté) vyzval k doložení potvrzení okresní (Pražské) správy sociální zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2016, aby tak mohl posoudit, zda čistý příjem stěžovatelky přesahuje částku životního minima a náklady na bydlení. Na tuto čtvrtou výzvu reagovala stěžovatelka podáním ze dne 20. 6. 2017, ke kterému vyžadované potvrzení nedoložila, znovu však předložila faktury za pomocné a úklidové práce č. 2/17, 3/17, 4/17, 5/17, 6/17, 7/17, 8/17, 9/17 a 10/17 a výpis z účtu za období leden až květen 2017.

[8] Následně správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-9685-45/TP-2015, žádost stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl, neboť stěžovatelka neprokázala zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že v případě stěžovatelky a jejího syna činí částka životního minima 4 880 Kč. Stěžovatelka tak byla povinna prokázat, že má zajištěný čistý příjem, který bude tuto částku společně s náklady na bydlení (2 500 Kč) převyšovat – tj. že bude vyšší než částka 7 380 Kč. Jelikož však stěžovatelka nedoložila doklad o výši plateb pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, nebyl správní orgán I. stupně schopen její čistý příjem posoudit.

[9] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala stěžovatelka odvolání, ve kterém namítala, že z doložených dokladů výše jejího příjmu vyplývá, stejně jako jeho stabilita. K odvolání znovu doložila faktury za pomocné a úklidové práce a výpis z účtu za období únor až srpen 2017. Toto odvolání žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

## II. Rozhodnutí městského soudu

[10] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalované žalobou, ve které namítala, že po celou dobu svého pobytu na území České republiky vždy plnila veškeré své povinnosti. K žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu doložila veškeré doklady a prokázala pětiletou dobu nepřetržitého pobytu na území. Doložila zajištění prostředků, jejich stálost a pravidelnost, proto považovala za překvapivé, že správní orgány uzavřely, že prostředky k trvalému pobytu na území neprokázala.

[11] Městský soud žalobu stěžovatelky rozsudkem zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). V odůvodnění rozsudku městský soud zdůraznil, že podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla stěžovatelka povinna doložit nejen doklady o příjmech, ale také o výdajích na

bydlení a platby pojistného na sociální zabezpečení, tj. byla povinna doložit čistý příjem. Na povinnost doložit potvrzení okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2016 byla správním orgánem I. stupně několikrát upozorněna výzvami ze dne 2. 11. 2016, 2. 12. 2016, 9. 2. 2017, přičemž v poslední výzvě ze dne 8. 6. 2017 byla povinnost doložit toto potvrzení uvedena zcela explicitně. Jelikož se jednalo o řízení o žádosti, byla stěžovatelka povinna jednat aktivně a požadované doklady správním orgánům doložit.

## III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Rozhodnutí městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala, že u správního orgánu I. stupně probíhalo v době, kdy správní orgán rozhodoval o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, také řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky. Do tohoto řízení dokládala stěžovatelka dle svých tvrzení obdobné listiny, konkrétně uvedla, že doložila potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení. Správní orgán I. stupně tak porušil principy dobré správy, když sám potřebný doklad k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nepřipojil, přestože jej měl k dispozici v rámci řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Znovu pak zopakovala, že z předložených dokladů („*potvrzeného daňového přiznání příslušným finančním úřadem, které bylo řádně doloženo k podané žádosti*“) jednoznačně vyplývá její příjem; neakceptováním těchto dokladů tak městský soud podle názoru stěžovatelky překvapivě zpochybňuje celý systém správy daní České republiky.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že námitku předložení požadovaného dokladu v jiném řízení (řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) uvedla stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti. Ostatní námitky se pak shodují s těmi, které stěžovatelka uváděla dříve. Žalovaná proto odkázala na své vyjádření k podané žalobě a napadené rozhodnutí a navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

## IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] S ohledem na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jak městský soud rozhodl, co jej k výroku o zamítnutí podané žaloby vedlo, přičemž jeho výrok zcela odpovídá odůvodnění napadeného rozsudku, které je srozumitelné a jasné (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; ze dne 29. 7. 2004,

č. j. 4 As 5/2003 - 52). Rozsudek městského soudu rovněž není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS.; či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Nejvyšší správní soud považuje vypořádání všech žalobních námitek s ohledem na jejich obsah za dostatečné, stejně jako považuje za dostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány.

[17] Podstata věci tkví v posouzení otázky, zda stěžovatelka prokázala dostatečný příjem ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který je odrazem čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Podle tohoto článku členské státy požadují od státních příslušníků třetích zemí, aby prokázali, že pro potřeby vlastní a vyživovaných rodinných příslušníků mají stálé a pravidelné příjmy, které jsou dostatečné k zajištění jejich výživy a výživy jejich rodinných příslušníků, aniž by využívali systému sociální podpory dotčeného členského státu. Členské státy posoudí tyto příjmy z hlediska jejich povahy a pravidelnosti a před podáním žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta mohou přihlédnout k výši minimální mzdy a minimálního důchodu.

[18] Ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění do 17. 12. 2015) stanoví: „*Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu*.“

[19] Citované ustanovení tak požaduje, aby úhrnný měsíční příjem cizince (a společně s ním posuzovaných osob) byl vyšší než součet částek životního minima a nákladů na bydlení. Toto ustanovení má tak za cíl prověřovat příjem cizince před tím, než mu bude povolení k trvalému pobytu vydáno, aby se poté cizinec nestal „zátěží“ pro systém sociální podpory daného státu (viz výše zmiňovaný čl. 5 odst. 1 směrnice 2003/109/ES). Členské státy tak mají posuzovat nejen jeho výši (dostatečnost), ale také jeho pravidelnost a stálost, neboť cílem čl. 5 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice je ochrana systému sociální pomoci

daného členského státu (srov. bod 35 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 10. 2019, věc C-302/18, ECLI:EU:C:2019:830).

[20] Za tím účelem členské státy posoudí příjmy cizince z hlediska jejich povahy, pravidelnosti a dostatečnosti. Jelikož však rozsah potřeb konkrétních jednotlivců může být různý, je nutno čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES vykládat tak, že členské státy mohou uvést určitou částku jako referenční výši, ale nikoliv v tom smyslu, že by mohly stanovit výši minimálního příjmu nezávisle na konkrétním zkoumání situace každého žadatele (viz bod 29 citovaného rozsudku ve věci C-302/18).

[21] Česká úprava obsažená v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců požaduje, aby úhrnný příjem cizince byl vyšší, než je součet částek životního minima a nákladů na bydlení. Je přitom nutné zkoumat tzv. čistý příjem cizince, neboť § 71 odst. 1 odkazuje ve třetí větě na zákon o životním a existenčním minimu (zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu), podle jehož § 7 se za započitatelné příjmy považují příjmy ze závislé či samostatné činnosti, avšak po odečtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů. Na tom, že je potřeba zkoumat tzv. čistý příjem, se shoduje také judikatura správních soudů [k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020 - 32, který se sice týkal doložení příjmu k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, závěr o tom, že jde o tzv. čistý příjem, je však přenositelný i na nyní projednávaný případ, neboť § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců odkazuje stejně jako § 71 odst. 1 na započitatelné příjmy podle zákona o životním a existenčním minimu].

[22] Dokládá-li tedy cizinec příjmy z podnikání (jak to činila stěžovatelka v nyní projednávané věci, když předkládala faktury za úklidové práce), je pro výpočet tzv. čistého příjmu nezbytné, aby doložila také údaje o výši daně a údaje o částkách uhrazených na sociální pojištění – viz výslovné znění § 7 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu nebo také bod 22 výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 234/2020 - 32.

[23] K povinnosti doložit potvrzení okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti přitom byla stěžovatelka v průběhu správního řízení opakovaně (celkem čtyřikrát) vyzvána. Přestože byla stěžovatelka již v průběhu tohoto řízení zastoupena advokátem, požadované potvrzení i přes opakované výzvy správního orgánu I. stupně nedoložila (doložila pouze přehled vyplacených dávek státní sociální podpory vydaný Úřadem práce České republiky). Požadované potvrzení nedoložila ani k podanému odvolání, ve kterém rovněž nevysvětlila, z jakého důvodu nebylo možné toto potvrzení obstarat. Teprve v podané kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že toto potvrzení doložila do jiného řízení (o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu), v důsledku čehož jej měl správní orgán I. stupně sám – v souladu s principy dobré správy – k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu připojit.

[24] K tomu je nutno poznamenat, že tato námitka představuje tzv. právní novum, neboť stěžovatelce nic nebránilo uvést toto tvrzení již v podané žalobě. S ohledem na znění

§ 104 odst. 4 s. ř. s. je tak tako námitka nepřípustná. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že ani ke kasační stížnosti stěžovatelka toto potvrzení nepřipojila.

[25] Městský soud v napadeném rozsudku zcela příhodně uvedl, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoli na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců. S ohledem na uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než podanou kasační stížnost zamítnout, neboť ani předložený platební výměr (nikoli daňové přiznání, jak stěžovatelka v kasační stížnosti nesprávně uvedla), bez potvrzení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti správním orgánům neumožňoval posoudit, zda čistý příjem stěžovatelky převyšuje částky životního minima v součtu se stěžovatelčinými náklady na bydlení.

[26] Správní orgány se snažily posoudit individuální situaci stěžovatelky a jejího syna, který je osobou s ní posuzovanou, jak vyžaduje judikatura Soudního dvora Evropské unie (viz výše). Za tím účelem stěžovatelku celkem čtyřikrát vyzvaly k doložení požadovaných dokladů. Pasivita stěžovatelky a jejího zástupce (advokáta), pokud jde o doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, k jehož předložení byla stěžovatelka opakovaně výslovně vyzvána, však bližší závěry o skutečné výši jejích příjmů učinit nedovolila. Tyto závěry nebylo možné vyvodit ani z předložených výpisů z účtu, neboť ani z nich nevyplývá, v jaké výši stěžovatelka hradila pojistné a zda tak vůbec činila (zda neměla na tomto pojistném případně dluh).

## V. Závěr a náklady řízení

[27] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í :**
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 3. června 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu